

La Universitat Catalana d'Estiu, el 1984

Prada ha estat sempre quelcom més que un lloc on adquirir coneixements. Des de fa 16 anys és el lloc de trobada de les persones que lluiten des de diferents àmbits per la recuperació del nostre País, i si abans hom se centrava sobretot en aspectes més aviat històrics, polítics o sociològics, ara que som en el camí de la normalització, els punts d'interès contemporenys, especialment tot allò que concerneix a la recerca científica i els seus problemes en el marc dels Països Catalans.

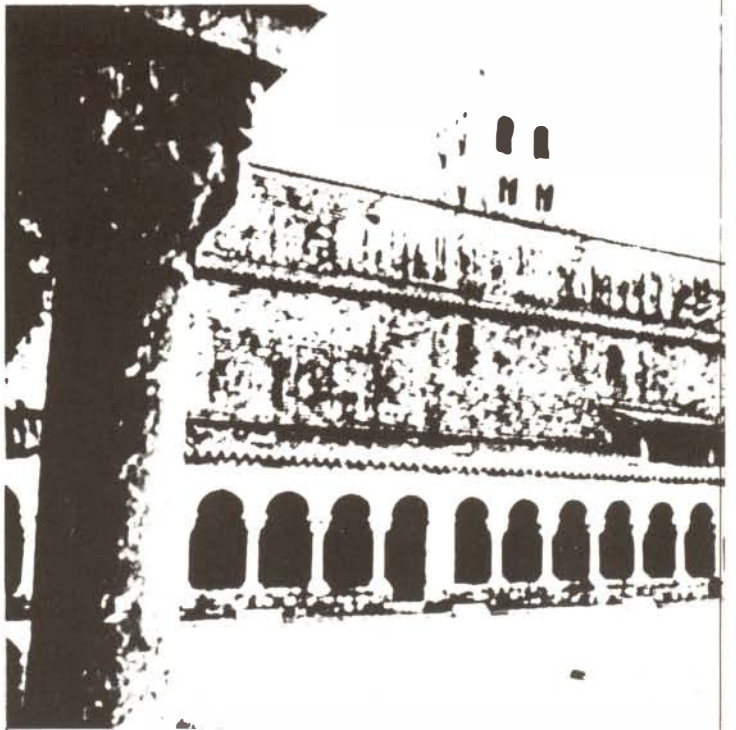
La capacitat de debat i valoració de la nostra realitat científica dóna un extraordinari valor a la Universitat Catalana d'Estiu i alhora ens deixa un regust de tristesa. Hom voldria que totes les universitats fossin com Prada, pel que fa a centre de discussió obert a tota mena d'inquietuds i lligat amb les necessitats reals del País.

Però aquestes ratlles no volen ser de cap manera una crítica als nostres centres docents, que prou problemes tenen, sinó una ullada breu a algunes qüestions que són objecte de preocupació i que s'evidencien molt especialment a Prada. Ens referim concretament al tema de les transferències en matèria de recerca. Abans, però, voldríem comentar algunes particularitats de la UCE que són font d'inquietud, com succeeix amb el finançament. Malgrat els ajuts de la Generalitat i de l'Ajuntament de Prada, es pot dir que la major part del finançament de la UCE prové de la matrícula dels seus alumnes. Aquesta situació no sembla la més adient per permetre el necessari desenvolupament de la Universitat i limita la seva possible expansió a d'altres indrets, com seria el desig dels organitzadors, de tots els Països Catalans.

A un altre nivell, amoinen extraordinàriament els conflictes de competències entre l'Administració Central i la Generalitat catalana. L'Estatut reconeix la competència exclusiva en matèria de recerca, però sempre i quan no es contradigui amb un article de la Constitució Espanyola que diu que és competència de l'Administració Central la coordinació i el foment de la recerca.

D'aquí es desprèn el primer problema: què és el que cal entendre per coordinació i foment? La imprecisió d'aquests mots deixa les coses aturades a l'espera de la negociació.

Per altra banda, sembla que hi ha una diferenciació que porta a separar la transferència dels centres de recerca (les instal·lacions i el material humà) i els fons de

finançament, els diners. De poca cosa serveix la transferència dels centres si els diners per als programes de recerca s'han de distribuir des dels òrgans centrals a Madrid. Serà Madrid qui defineixi els programes de recerca d'interès nacional que cal desenvolupar? O ho podrem fer nosaltres?

La Generalitat ha d'afrontar encara la creació d'una llei de la recerca que inclogui tots els aspectes de la seva organització a Catalunya. Cal establir línies prioritàries, programes d'acció, coordinar els diferents centres, establir uns mecanismes de connexió adequats entre recerca i indústria... Aquest darrer aspecte és motiu d'una gran atenció, com ho demostra el temari de les sessions que es realitzen a Prada.

No volem incidir més en la qüestió, sinó remarcar novament el caràcter de discussió d'aquests assumptes que representa la UCE. És un desig de tots que el camí que ens mena vers la nostra recerca, vers una investigació *pròpia* segons les nostres necessitats, pugui ser *desbrossat sense massa obstacles*. *Quan assolim la nostra pròpia estructura, la UCE-d'això n'estem ben segurs, - continuarà com un marc excepcional de discussió de les qüestions que es plantegin.*